

[Justitsministeren.]

ske igen, i hvert Fald ikke saa længe jeg er Justitsminister.

Saa sagde det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen, at udenlandske Statsborgere i højere Grad burde beskyttes af Domstolene, og at deres Skæbne ikke som nu burde være undergivet Politiets eller Justitsministerens Afgørelse. Dertil vil jeg sige, at der selvfølgelig skal øves Retfærdighed mod Udlændinge, og det søger Justitsministeriet ogsaa efter bedste Evne at gøre; men derfor kan det godt være, at en yderligere Beskyttelse bør skabes for Udlændinge, thi de skal behandles retfærdigt og i Overensstemmelse med de Krav, man kan stille til et Kultursamfund som det danske. Jeg kan sige til det ærede Medlem, at det er et Problem, jeg vil tage under Overvejelse nu i Forbindelse med Forberedelserne til Revision af Loven af 1875.

Til det ærede Medlems Udtalelse om det uheldige i, at Politiet øvede Skøn i saa mange Tilfælde, vil jeg gerne bemærke, at det er jo kun, om jeg saa maa sige i første Instans, Politiet øver dette Skøn. Hvis nogle Udlændinge eller andre ikke er tilfredse med dette Skøn, har de altid Adgang til at indanke Sagen for Justitsministeren, og han sætter sig ind i Sagen og træffer derefter som sidste Instans Afgørelsen.

Der har været rejst nogen Kritik fra forskellige ærede Medlemmer — det gælder det ærede Medlem Hr. Paul Holt, og jeg tror ogsaa de ærede Medlemmer Hr. Norlev og Hr. Aksel Larsen — af Bestemmelsen i § 5, hvorefter Justitsministeren kan paabyde Inddragelse af Pas, der er udstedt til danske Borgere. Jeg tror ogsaa, det i Almindelighed vil være en noget betænkelig Bestemmelse, men paa den anden Side er den nødvendig i Øjeblikket. Forholdene er saaledes, at der er adskillige danske Statsborgere, som gaar rundt frie og franke, og som Politiet har Opmærksomheden henvendt paa paa Grund af deres Opførsel under Krigen og deres eventuelle Overtrædelse af Forræderiloven, men som man altsaa endnu ikke har kunnet slaa ned paa. Det vilde dog være meget uheldigt, om disse Mennesker, fordi de er i Besiddelse af et Pas, skulde kunne rejse til Udlandet lige for Næsen af Politiet. Derfor maa Politiet have Adgang til i saadanne Tilfælde at sige:

Nej stop, I maa foreløbig blive her i Landet! Der kan ogsaa, som jeg var inde paa under min Forelæggelsestale, være danske Borgere, der stadig væk er forblindet af og begejstret for f. Eks. Nazismens Ideer, driver Propaganda for disse Ideer, og som finder Anledning til at rejse til Udlandet, hvor de maaske fører propaganderende Tale og derigennem kan give det Udseende af, at saadan er danske Borgere. I saadanne Tilfælde kan der maaske være Grund til, navnlig hvis der til vedkommende er knyttet Mistanke om, at han har gjort sig skyldig i et eller andet, som skal paatales efter Forræderiloven, at nægte ham Tilladelse til at rejse til Udlandet. Jeg tror derfor, en saadan Bestemmelse er nødvendig i Øjeblikket.

Ja, jeg mener ikke, der er mere at svare til de Bemærkninger, der er gjort til de enkelte Paragraffer. Det meste af det fremførte er Indvendinger, der ikke vedrører de Bestemmelser, som jeg har foreslaaet, men den gamle Lov — Indvendinger mod Bestemmelser, som ikke er ændret ved Lovforslaget, som det foreligger i Dag. Jeg tror ikke, det var heldigt, selv om der var Tid til en længere Forhandling, om man nu skred til Ændringer i de Bestemmelser, man har haft i saa mange Aar, naar man dog som nævnt staar over for Fremsættelse af et gennemgribende Revisionsforslag til Loven af 1875, jeg haaber i Løbet af Efteraaret. Jeg vil derfor anbefale, at man under Hensyn hertil tager Lovforslaget, som det er, og jeg skal sige, at de Bemærkninger, der er fremsat her i Dag, vil jeg i høj Grad tage med i mine Overvejelser ved Revisionen af Loven. Jeg skal endnu en Gang anbefale en hurtig og velvillig Behandling af Lovforslaget.

Aksel Larsen: Jeg takker for den højtærede Justitsministers fornyede Bebudelse af, at Forslag til en endelig Ordning kan ventes at fremkomme til Efteraaret, selv om jeg maa beklage, at der nu dukker det Forbehold op, at der dog maaske ikke er Tid til at gøre det færdigt til Efteraaret. Angaaende hvorvidt der under disse Forhold bliver Anledning til Ros, maa vi hellere vente og se Tiden an.

Hvad angaar den højtærede Justitsministers øvrige Bemærkninger, vil jeg ikke paastaa, at de tilfredsstillende os. Vi har faaet